

regning, faafom Indtægten's Utilftirækkelighed, Familieforhold, Indtægten's Bæftaffenhed, byrdefuld Gæld og deflige . . . I fiftte Rubrik anføres endelig den Skat, fom hver enkelt Perfon har at udrede for hele det paagældende Aar." Jeg har gjort opmærkfom herpaa, fordi det i Lovforflagets § 4 ftaar, at der ftal „indfendes til den Myndighed, der afgør Skattefordelingen, fra de paagældende Kommunalbæftyrrelfer de Dphlyfninger, fom diæfe kunne ftaffe om Størrelfen af de Indtægter, der opbæres af Perfoner, hvis Skat efter § 1 ftal fordeles mellem flere Kommuner." Altfaa Indtægten ftal opgives fra de forftellige Kommunalbæftyrrelfer. Men det kan jo ikke fe, uden at det udtryffeligt gøres Sogneraadene til Pligt i Vigningslifterne at anføre Indtægten, altfaa det Beløb, hvortil hver Skatteholders Indtægt er anflaaet. Jeg anfer det for noget tvivlsomt, om man ad administrativ Vej kan paalægge Sogneraadene at opføre denne Indtægt i Vigningslifterne, og jeg vil derfor henftille, at der udtryffeligt bliver optaget en Bæftemmelse i dette Lovudftat, hvorved det gøres Kommunalbæftyrrelfen til Pligt at opføre en faadan Indtægt i Vigningslifterne, thi ellers vil felvfølgelig Bæftemmelsen i § 4 ikke kunne blive opfyldt. Jeg anfer det for tvivlsomt, at en faadan Bæftemmelse ikke kan gøre Brud paa Formue- og Velftighedftattens Princip. Thi naar man foruden at opføre Indtægten tillige tager Hensyn til de forftellige Velftighedsmomenter, mener jeg, at Formue- og Velftighedftattens Princip ogfaa derved bævares. Man maa nemlig — faaledes fom jeg ogfaa læfte op af denne Vedtægt for Købftæderne — tage Hensyn til Familieforholdene, ftor Gæld, Indtægten's Bæftaffenhed o. f. v. Det er jo noget, fom alle de ærede Medlemmer, der leve paa Landet og kende til de Forhold, vide, at i alle Landkommuner bliver der betalt en ftørre Skat, naar man har en Indtægt af en Rente af en Kapital, end naar man har en Indtægt af en Næring; det er noget, jeg tror, der fter alle Begne. Saa vidt jeg kan forftaa, er det Lovudftattets Mening, at det er Dpholds-kommunen, der ftal fæftfætte Størrelfen af den Skat, enhver ftal betale, og at det er det i § 2 nævnte Udvalg, der faa ftal fordele den. Hvis altfaa Udvalget kommer til den Anfæufelse, at den Skat, fom Dpholds-kommunen har fat, er aldeles forfært, faa har Udvalget ikke Myndighed til at forandre den. Det har uden videre at rette fig efter den Stats Størrelse, der er fat af Dpholds-kommunen, og faa fordele den mellem Dpholds-kommunen og de andre Kommuner, der

komme i Bæftragtning. Jeg er nu enig med den ærede fiftte Taler i, at den Maade at ordne Sagen paa ikke vilde konvenere Købftadsbæboerne; jeg tror, at de vilde blive misfornøjede med denne Ordning. Det er jo nemlig bekendt, at i Købftæderne bliver der paalagt en meget ftørre Skat end paa Landet. Naar nu altfaa en Købmand opholder fig i den til Købftaden ftødende Landkommune, men beholder fin Bedrift i Købftaden, bliver han jo fat i Skat i Landkommunen efter de der for Landkommunen gældende Regler, men jeg anfer det for tvivlsomt, at Købftadkommunerne ville anfe denne Skat for meget for lav og aldeles ikke ville anfe den for at ftaa i Forhold til, hvad der af Købftadsbæboerne bætales af en Indtægt af en lignende Bedrift. Hvad der gælder om dette Forhold mellem Købftadkommunen og Landet, gælder ogfaa i Forholdet mellem to Købftadkommuner. Naar jeg for Ekfempel fætter, at en Købmand bor i en Købftad og har Bedrift i en anden, faa vil den Kommune, hvor han har Bedrift, blive deterioreret, hvis Skatteprocenten er mindre i Dpholdskommunen, end den er i den Kommune, hvor Næringen bliver udført. Der ftaar jo tillige ogfaa her i Loven, at Dpholdskommunen ftal have $\frac{1}{3}$ af den Skat, der vilde tilkomme anden Kommune. Men naar nu altfaa dette Ufdrag finder Sted, forekommer det mig, at det vilde være motiveret, at Skatten til Købftaden bæregnes efter det der fortjente Beløb i Dverensftemmelse med de i Købftaden gældende Regler, og at altfaa den Skatteprocent, der ftares i Købftaden, ogfaa lægges af Indtægten af Bedriften.

Naar jeg nu altfaa har krikeret Lovforflagets § 4, anfer jeg mig ogfaa forpligtet til at angive, hvorledes jeg da mener, at Sagen kunde gribes an paa bedre Maade. Jeg vil da angive to Udveje. Den ene Udvej er den, at man kunde give det i § 2 nævnte Udvalg en udvidet og ftørre Myndighed, end der er tiltænt det i Paragraffen. Man kunde lade dette Udvalg efter at have indhentet Dphlyfninger fra de forftellige kommunale Autoriteter fæftfætte vedkommendes fæmlede Skatteindtægt og tillige tage Bæftemmelse om, hvilken Del af Skatteindtægten der ftal tilkomme hver enkelt Kommune. Kommunalbæftyrrelfen i hver enkelt Kommune maatte da fæftfætte Skattens Beløb for den Del af Skatteindtægten, der af Udvalget er tildelt den, i Dverensftemmelse med de Regler, fom gælde i Kommunen. Det var den ene Udvej, jeg vilde henftille. Den anden ftaar omtrent i Dverensftemmelse med den, fom ftaar i det af det